

[Jørgen Jørgensen.]

farlig vej for vort folk, det er en politik, der øger Danmarks risiko uden at give tilsvarende større sikkerhed, og jeg mener, det er nødvendigt at sige det lige ud: kommer krigen, er Danmarks stilling betydelig forværret, når vi står som medlemmer af Atlantpagten. Siger man så deroverfor, at det er netop for at undgå krig, vi skal tilslutte os vestpagten, stiller jeg mig meget tvivlende overfor denne betragtning holdbarhed. Jeg tror ikke på, at en opdeling af verden i to store magtgrupper vil mindske faren for krig. Historien har talrige eksempler på, at det at tilstræbe en militær magtbalance i denne verdensdel næsten altid førte til, at krigen kom. Jeg undervurderer ikke den fare, der truer vort land, men jeg tror, at risikoen er mindre, når vi er udenfor, end når vi er deltagere i pagten.

Man fremhæver fra regeringens side og fra de partier, der støtter den, at Danmark ikke kan holde sig udenfor, for så står vi helt isoleret. Deroverfor vil jeg gerne sige, at Danmark i så fald vil få den samme stilling som Sverige, som Schweiz og andre små frie demokratiske nationer, hvis beliggenhed og forhold begrunder en særlig stilling. Vil man hævde, at Sveriges stilling med det stærke forsvarsberedskab, dette land råder over, ikke kan sammenlignes med Danmarks, er det rigtigt, at der er en betydelig forskel i den militære modstand, Sverige og Danmark kan yde, men der er dog ingen, der vil regne med, at selv Sverige med sit stærke forsvarsberedskab vil kunne holde stand overfor et tilsigtet overfald fra en stormagt; også Sverige må se i øjnene den mulighed, at det kan blive besat. Danmark skal naturligvis indrette et militært beredskab, der er afpasset efter vore forhold, og et militært beredskab, der kan sikre først og fremmest ro og orden i landet, stærkt nok til at sikre, at ikke små grupper af uansvarlige personer her i landet kan rende demokratiet over ende. Et dansk forsvarsberedskab må dog naturligvis også tage det hensyn, at det må ligge indenfor landets økonomiske bæreevne, men med den beliggenhed, Danmark har, og vore geografiske forhold taget i betragtning, må det stå enhver klart, at vort land er ude af stand til at indrette et militært beredskab, der kan forhindre, at en stormagt, der voldeligt bryder alle aftaler, besætter landet; det må samtidig tilføjes, at selvom Danmark tilslutter sig Atlantpagten, må man erkende, at et tilsigtet overfald fra en stormagt ikke vil kunne afværges. Det er den barske virke-

lighed, vi er stillet overfor, og som vi må tage standpunkt til.

Når jeg da i denne situation må råde til, at Danmark ikke tilslutter sig pagten, er det, fordi jeg mener, at der er mindre risiko for konflikt og mindre fare for krig, når Danmark er udenfor vestmagtaftalen. Et Danmark, der står udenfor, er heller ikke overladt til en isoleret neutralitet i gammeldags forstand. Endnu består da De Forenede Nationer, og de store demokratiske magter har garanteret de små nationers fred og sikkerhed, og med sikkerhedsrådet som den institution, hvor lande, der føler sig truet, har ret til at indanke deres sag, må vi have grund til at vente, at udøvelse af vold mod et lille fredeligt folk vil drage konsekvenser efter sig. Det forekommer mig at være letsindigt, når det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft nu vil gøre De Forenede Nationer til ingenting og deres sikkerhed til ingenting, og jeg synes også, at den højtærede udenrigsminister i går var for tidlig på færde med at afskrive De Forenede Nationer som en sikkerhedsgaranti for Danmark.

Et af de argumenter, der fra konservativ og venstres side, og nu også fra socialdemokratiet og regeringen, fremføres som et hovedpunkt til støtte for tilslutning til Atlantpagten, er, at Danmark som medlemsstat hurtigere kan få våben og få våben i større mængde. Jeg tillægger ikke dette argument nogen særlig vægt. For det første synes der ikke at være nogen større mulighed for våbenleveringer i de første år, selvom Danmark er medlemsstat, men dernæst vil det være forkert at bibringe den danske befolkning den tro, at store våbenleveringer betyder sikkerhed for Danmark. Der er ikke nogen virkelig sagkyndig, der vil mene, at Danmark selv med nok så meget militærmateriel leveret udefra er i stand til at forsvare sig overfor et voldeligt overfald af en stormagt eller i stand til at forhindre en besættelse, og ingen venter jo, at Atlantpagten giver garantier herimod. Det må heller ikke glemmes, at Danmarks stilling i så henseende er en helt anden end Norges, så at det, der opnås for de to lande ved pagten, overhovedet ikke kan sammenlignes.

Jeg kan derfor ikke anse argumenter om muligheden af store våbenleveringer for særlig afgørende og betydningsfulde under bedømmelsen af, hvad der tjener landets sikkerhed, og at bygge op i fredstid et stort militærapparat, der ikke har en særlig dansk interesse, men er et led i en stor magt-